

Kako prejemamo duhovno obhajilo?

Škofje ordinariji do preklica podeljujejo slovenskim katoličanom spregled od dolžnosti udeležbe pri nedeljski sveti maši. Verniki naj nadomestijo odsotnost od svetega bogoslužja z molitvijo, postom, dobrimi deli, prebiranjem Božje besede, spremljanjem svete maše po radiu, TV oziroma spletu ter s prejemom duhovnega obhajila.

Če nikakor ni mogoče, da bi sodelovali pri sveti maši in prejeli sveto obhajilo, je primerno, da ga prejmemo v duhovni obliki.

Možna in priporočena oblika:

- 1) Na mirnem kraju se umirimo in se nato pokrižamo.
- 2) Zavemo se Božje navzočnosti in obudimo ter zmolimo kesanje.
- 3) Preberemo evangelij dneva.
- 4) Nekaj časa premišljujemo ob Božji besedi (bodite pozorni na to, kaj vam govori in kakšne občutke prebuja v vas).
- 5) Zmolimo veroizpoved.
- 6) Sledi duhovno obhajilo.

Jezus, verjamem, da si navzoč v Najsvetejšem zakramentu. Zahvaljujem se Ti za Tvojo ljubezen do mene, ki si mi jo izkazal s svojo smrtjo na križu. Želim Te ljubiti bolj kakor vse drugo, predvsem pa Te želim sprejeti v svojo dušo. Ker Te ne morem prejeti zakramentalno, Te prosim, da prideš k meni duhovno: prosim Te, da vstopiš v moje srce in prebivaš v njem.

(Kratek premor, da se povežemo z Jezusom ...)

Hvala, Jezus, za to duhovno obhajilo, hvala za Tvoj objem, hvala za to duhovno združitev s Teboj. Ne dovoli, da bi se ločil od Tebe, ampak mi pomagaj, da ostanem v Tebi.

- 6) Molitev končamo z znamenjem križa.

RADIO OGNJIŠČE: GABRIEL KAVČIČ: VAJA, KAKO BOMO STOPILI SKUPAJ IN VAJA NAŠE VERE

»Z odpovedjo svetih maš, pobožnostih in srečanj se zdaj naše vere ne bo dalo tako javno izražati kot sedaj, kar je dobra stvar, da razmislimo o naši veri. Ko bomo uspešno premagali pandemijo, se bo zadeva vrnila v stare tirnice.« Tako razmišlja duhovnik Gabriel Kavčič, ki je o aktualnih razmerah spregovoril za naš radio.

Pobrskejmo za starim molitvenikom, duhovno knjigo, obudimo družinski pogovor ...

Kavčič meni, da je v današnjem času več kot dovolj priložnost, da smo duhovno aktivni, četudi ne moremo k sveti maši ali drugim pobožnostim tako kot običajno. *»Na internetu se da najti vse duhovne in molitvene vsebine, duhovne misli. Morda je to priložnost tudi, da se pobrska po stari knjižni polici, kjer je kakšen star molitvenik, duhovna knjiga ... Mislim, da so zelo duhovnega značaja tudi družinski pogovor in igre z družinskimi člani. Lahko je to čas direktne duhovne obogatitve, za katere ni ovir pri vseh sredstvih javnega obveščanja, po drugi strani pa tudi rast v človeški duhovnosti, medčloveški komunikaciji in družinski povezanosti. Na tak način se da, v vsej tej tragediji, najti tudi duhovne stvari.«*

Pozabili smo, da je verouk prva naloga staršev, ne katehetov in duhovnikov

Vsaj za 14 dni je odpovedan tudi verouk, škofje svetujejo, da otroci skupaj s starši predelajo snov. *»Mislim, da je to lahko še ena od dobrih posledic koronavirusa. Mi smo v preteklih desetletjih ali celo stoletjih pozabili, da je verouk prva naloga staršev, ne katehetov in duhovnikov. Seveda na nek način tudi njih, a vera se ne prenaša pri verouku, ampak pri tem, kjer se vera živi. In vera se najprej živi doma. Upam, da se bodo starši spomnili, da je to njihova osnovna naloga. Tako kot se otrok ne nauči vezalke zavezati sam, se tudi molitve in življenja v veri ne nauči sam. Oboje morajo učiti starši. Spet priporočam, da se za to uporabi internet, katekizem in splošno branje Božje besede. Saj ni treba vsega razumeti, pomembno je, da Božja beseda počasi začne napajati naše družine. Odprimo pa tudi katekizem Katoliške cerkve in preberimo o zakladih naše vere.«*

Vaja, da stopimo skupaj in vaja naše vere

V koronavirusu tako lahko najdemo mnogo priložnosti, pravi duhovnik Gabriel Kavčič. *»Navajeni smo bili živeti stalno in temu se je prilagodila tudi naša vera. Tale koronavirus pa nas uči, da življenje ni stalno. Na eni strani je dobra vaja, da moramo stopiti skupaj, da ga premagamo in je vaja naše vere. Je velika groza in velika priložnost za to, da razmislimo o bistvenih stvareh v naši družbi, se pravi o sodelovanju in da smo pred nekaterimi stvari v življenju vsi enaki in da verni kristjani obnovimo našo vero. In se vrnemo tja, kjer so naši izvori. Ta panika in strahovi so velikokrat posledica nepoučenosti, hkrati pa tudi nevere. Nimamo vere, da nas po vseh teh boleznih in nesigurnosti čaka nekaj lepšega.«*

Poglobimo se v vprašanja, za katera običajno v hitenju nimamo časa ...

»Želim vsem skupaj, da bi dobro preživeli ta čas in da bi ga izkoristili za ponovni razmislek, o tem, kdo sem jaz v družbi, kaj lahko storim, da bo vsem nam lepše in kako nam ukrepi sprašujejo vest. Morda zdaj, ko ne bom mogel k obhajilu, se vprašam, kako pa sicer hodim k obhajilu, morda zdaj, ko se ne morem normalno pogovarjat z vsemi, razmislim, kako izkoriščam čas, ko sem s svojimi prijatelji in bližnjimi ... Da bi se poglobili v bistvena vprašanja, za katera običajno v hitenju nimamo časa.«